

Nummer van het vonnis: 1259
Nummer van het parket: BG66.99.23-06
Nummer van het repertorium: 1195

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, vijftiende kamer,
zetelend in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis
uitgesproken.

In de zaak vervolgd door:

1. _____ zonder beroep, wonende te _____
2. _____ zonder beroep, wonende te _____

rechtstreeks dagende burgerlijke partijen, vertegenwoordigd
door meester _____ loco meester
advocaat te _____

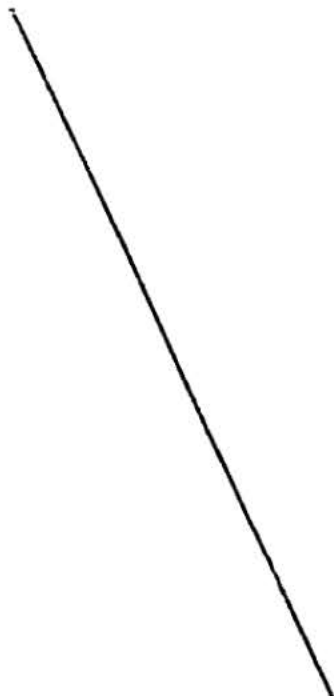
en het Openbaar Ministerie ambtshalve

tegen:

_____ aannemer, geboren te _____ op
wonende te _____

rechtstreeks gedaagde, vertegenwoordigd door: meester
advocaat te _____

Rechtstreeks gedaagd om:

Aangezien bij besluit van 3 mei 1991 van het College van Burgemeester en Schepenen van [] aan gedaagde de vergunning werd verleend tot wijziging van de verkavelingsvergunning bij besluit van 22 oktober 1963 van het college van burgemeester en schepenen afgegeven aan [] voor de grond gelegen aan de kadastraal gekend []

Dat bij besluit van 17 mei 1991 van het zelfde college van Burgemeester en Schepenen aan gedaagde de bouwvergunning werd verleend voor het oprichten van een magazijn op een perceel, gelegen te [] zijnde lot 13 van voormelde verkavelingsvergunning.

Dat mijn verzoeksters respectievelijk eigenaars zijn van de loten 1 en 2 van die gewijzigde verkaveling.

Dat door mijn verzoekers bij verzoekschrift van 11 september 1991 een annulatieberoep bij de Raad van State werd ingediend strekkende tot de vernietiging van beide voormelde besluiten van het college van burgemeester en schepenen van []

Dat gedaagde, niet tegenstaande het ingestelde annulatieberoep, op eigen risico de bouwwerken zoals omschreven in voormelde bouwvergunning liet uitvoeren.

Dat gedaagde is tussengekomen in de procedure voor de Raad van State en derhalve nog voor het aanvatten van de bouwwerken op de hoogte was van het risico dat hij liep.

Dat de Raad van State bij arrest van 25 november 1998 beide besluiten van het college van burgemeester en schepenen van [] vernietigde.

Dat derhalve vanaf 25 november 1998 een illegale situatie ontstond.

Dat op die datum immers is komen vast te staan dat gedaagde zich schuldig heeft gemaakt aan het bouwen van een magazijn zonder in het bezit te zijn geweest van een voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, vermits door het arrest van de Raad van State de vernietigde vergunning extunc geacht werd nooit bestaan te hebben.

Dat niet kan worden gesteld dat het misdrijf werd gepleegd op het ogenblik van de bouw van het magazijn vermits op dat ogenblik deze constructie nog steeds vergund was.

Dat de retroactiviteit van de nietigverklaring op burgerlijk en administratiefrechtelijk vlak geen gevolgen kan hebben op strafrechtelijk gebied vermits dit een onvoorloofde retroactieve toepassing van de strafwet zou impliceren.

Bovendien zou een uitbreiding van de retroactiviteit naar het strafrechtelijke aspect impliceren dat het plegen van het misdrijf zou worden gesitueerd op een ogenblik dat er van enig intentioneel element geen enkele sprake kon zijn vermits het onvoorziensbaar was hoe de Raad van State zou oordelen over het annulatieberoep.

Dat de verjaringstermijn voor de strafvordering dan ook pas is begonnen te lopen op 25 november 1998.

Dat de laatste stuitfisdad ten vroegste dateert van 28 juni 2001 (vertoor van [])

Dat de strafvordering op heden dan ook niet verjaard is.

Dat door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur, Ir. op 10 juli 2003 een herstelvordering werd geformuleerd strekkende tot de afbraak van het gebouwde magazijn en het uitbreken van de aangelegde funderingen alsook het verwijderen van de afbraakmaterialen van het terrein en afvoeren van deze materialen naar de daarvoor bestemde stortplaatsen.

Dat mijn verzoeksters tengevolge van het door gedaagde begare stedenbouwmisdrijf schade lijden.

Dat deze schade onder meer bestaat uit de waardevermindering die hun eigendom ten gevolge van dit misdrijf ondergaat.

Dat zij dienvolgens in toepassing van artikel 1382 en volgende van het B.W. over het vereiste belang en de vereiste hoedanigheid beschikken om zelf een vordering in te stellen tot herstel van het perceel in zijn oorspronkelijke staat op de wijze zoals beschreven in de herstelvordering van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur.

Dat zij daarenboven een schadevergoeding eisen ter vergoeding van hun kosten van rechtsbijstand, dewelke begroot wordt op € 1.500,00.

Dat deze kosten immers een schadepost uitmaken die overeenkomstig de equivalentie leer niet zou hebben bestaan zonder de door gedaagde gemaakte fout (Cass. 28 februari 2002, Corr. Gent, 9 oktober 2001, T.G.R. 2002, 266 ; Rb. Gent, 13 februari 1998, T.G.R. 1998, 119 ; Brussel 2 juni 1999, R.G.A.R. 2002, nr. ; Luik 2 november 2000, R.G.A.R. 2002, nr. 13.514 ; Vred. Brussel 11 april 1996, V&F 1998, 300 "Heterocaton honoraria: vergoedbare schade?", *NjW* 2002, p. 342-346 ; "Recente ontwikkelingen inzake schade en schadeloosstelling, Verslagbundel studiedag 30.09.'03, p. 14-15).

Opdat de schade verhaalbaar zou zijn, dient zij de noodzakelijkheid te doorstaan. De gehanteerde noodzakelijkheidstoets / redelijkheidstoets door de rechtpraak is gemeenschappelijk aan het contractuele en het buitencontractuele aansprakelijkheidsrecht (De Temmerman, De verhaalbaarheid van kosten van juridische bijstand op het knooppunt van aansprakelijkheidsrecht en procesrecht, *RW* 2004-2005, pag. 141C; zie eveneens het cassatiearrest dd. 2 september 2004 waarnaar eveneens in voormelde publicatie verwezen werd).

Terzake kan de noodzakelijkheid van de juridische bijstand door een advocaat onmogelijk in twijfel getrokken worden.

Allereerst al de complexiteit van de casus en de materie, de noodzakelijkheid van de rechtstreekse dagvaarding en de noodzaak van de voorafgaandelijke annulatie procedure voor de Raad van State met haar eigen complexe procedureregels bewijzen op zich reeds de noodzaak van de juridische bijstand en zelfs de onmogelijkheid het geschil tot een goed einde te brengen zonder dergelijke bijstand.

OM DEZE REDENEN en alle andere, in te roepen of aan te vullen in de loop van het geding, desnoods ambtshalve,

Gedaagde zijn middelen van de verdediging te doen gelden op vordering van het Openbaar Ministerie en tegen de besluiten van mijn verzoeksters die verklaren zich aan te stellen als burgerlijke partij tegen gedaagde voornoemd.

Gedaagde zich te horen veroordelen, op vordering van het Openbaar Ministerie, tot de straffen door de wet voorzien.

Gedaagde zich te horen veroordelen om binnen de 2 maanden na de betekening van het tusschen te komen vonnis over te gaan tot het herstel van het perceel in de oorspronkelijke staat op de wijze zoals beschreven in de herstelvordering van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur, meerbepaald:

- afbraak van het gebouwde magazijn en uitbreken van de aangelegde funderingen;
- verwijderen van alle afbraakmateriaal van het terrein en afvoeren van deze materialen naar de daarvoor bestemde stortplaatsen;

Gedaagde zich tevens te horen veroordelen tot het betalen aan mijn verzoeksters van een geldsom van € 1500,00, ten titel van vergoeding van hun kosten van rechtsbijstand.

Gezien het exploit van rechtstreekse dagvaarding;

Gezien de stukken van de bundel;

Gehoord de rechtstreeks dagende burgerlijke partijen;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de rechtstreeks gedaagde in zijn antwoord en verdediging;

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting;

De rechtstreeks dagende partijen verwijten beklaagde dat hij zich op 25 november 1998 schuldig gemaakt heeft aan het bouwen van een magazijn zonder in het bezit te zijn geweest van een voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen, vermits door het arrest van de Raad van State van 25 november 1998 de vernietigde vergunning ex tunc geacht wordt nooit bestaan te hebben.

Volgens de uiteenzetting van de burgerlijke partijen is de verjaring van de strafvordering dan ook pas beginnen lopen op 25 november 1998, zodat de strafvordering niet verjaard zou zijn.

Voorts verwijzen de burgerlijke partijen naar de herstelvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en naar de door hen geleden schade.

Terecht werpt verweerder de onontvankelijkheid van de strafvordering op, aangezien de burgerlijke partijen daarin niet de coherente, feitelijke gegevens aanreiken waarop het beweerdelijk misdrijf zou gesteund zijn.

Hetgeen de burgerlijke partijen op pagina 2, 9^e alinea van het ingangsexploit aanvoeren, is in tegenspraak met hun overige beweringen, want de loods werd niet gebouwd in 1998, doch in 1991. De burgerlijke partijen spreken terecht tegen dat beklaagde bij het bouwen van de loods in 1991 een misdrijf zou begaan hebben, aangezien hij handelde op basis van een bouwvergunning en een verkavelingsvergunning en gelet op de niet-retroactiviteit van de strafwet.

Uit de dagvaarding blijkt niet welke feiten het voorwerp van de telastlegging uitmaken. Voor het instandhoudingsmisdrijf wordt beklaagde niet vervolgd, alhoewel de loods in landschappelijk waardevol agrarisch gebied ligt en dus in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

In de besluiten voor de burgerlijke partijen wordt aan be-
klaagde dan weer verweten dat hij een bepaalde formaliteit we-
tens en willens zou genegeerd hebben; dit betreft een ander
feit, dat trouwens noodzakelijkerwijze ook in een andere pe-
riode (namelijk omstreeks 1991) moet gepleegd geweest zijn
(bij het aanvragen van de wijziging van de verkavelingsver-
gunning). De burgerlijke partijen voeren wel aan dat dit pre-
cies de fout, of het misdrijf zou uitmaken, doch er wordt niet
gepreciseerd in welk opzicht die gedraging strafbaar zou zijn.

De strafvordering werd niet regelmatig aanhangig gemaakt, zo-
dat ze onontvankelijk is, zo ook de burgerlijke vorderingen
die er op geënt zijn.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de volgende artikelen door de Voorzitter aangeduid:
11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op
het gebruik der talen in gerechtszaken;
162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195 van het Wetboek van
Strafvordering;

DE RECHTBANK,

Rechtdoende op tegenspraak.

Wijst de strafvordering af als onontvankelijk, zo ook de bur-
gerlijke vorderingen en legt de kosten ten laste van de bur-
gerlijke partijen, waaronder de kosten van rechtstreekse
dagvaarding, en tot op heden in het geheel begroot op nul
euro.

Alles wat voorafgaat werd, overeenkomstig de bepalingen van
de wet op het gebruik der talen, in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting
van negenentwintig mei tweeduizend en zeven,

waar zetelden:

alleenrechtsprekend Rechter;

eerste substituut- procureur des Konings;

griffier.

De griffier,

De Voorzitter,